

Gæld, gæld, gæld. Statsgæld. Personlig gæld. Det er ikke særligt morsomt at skylde penge. Men man vænner sig til det. Vi afdrager trofast på vores gæld og når den er afdraget, sætter vi os i ny gæld. Det er ok at skylde penge hvis man har nogle ordentlige afdragsordninger. Men det er ikke ok at skylde nogen kærlighed. Gad vide om vores kærlighedsgæld ikke overgår vores økonomiske gæld? Tænk at komme bagud i afdragene med kyssene og kærtegnene til sin elskede! De fleste har en skridttæller på telefonen for at komme op på 10.000 skridt om dagen. Men er der nogen der går rundt med en kys- eller kærtegnstæller? Tænk at finde ud af, at man er bagud med 1800 kys og 2345 kærtegn og 10.000 pæne ord. Det skulle ikke

undre mig at det kniber med kærtegnene og kyssene og de kærlige bemærkninger i mange danske ægteskaber. Ægtefællerne har så travlt med at tjene penge til at afdrage gælden på bilen og huset og ferierejsen og fladskærmstv'et, at der ikke bliver tid til at være nok sammen med dem man elsker. Og pludselig er man i en slem kærlighedsgæld. Det må være bedre at skylde Nordea 250.000 kr. end at skylde sine medmennesker kærlighed? Apostlen Paulus skriver: Vær ikke noget andet skyldig end at elske hinanden. Man drømmer om den store Lotto-gevinst. Det må også være vidunderligt at kunne betale sin gæld og blive gældfri. Men alligevel kan vi ikke sige til os selv: Jeg er gældfri. Det passer ikke. Den dag vi har

betalt vores lån ned og ikke engang skylder naboen den kop sukker, som vi engang lånte af ham, er vi alligevel i gæld. Hvad skylder vi for eksempel den person som vi sidder ved siden af os her i kirken, eller hvad skylder vedkommende os? Intet, vil de fleste måske svare. Jeg har aldrig lånt penge af hende eller ham. Du skylder den person du sidder ved siden af din agtelse, din høflighed, din respekt. Kort sagt. Din kærlighed. Vi skylder vedkommende at se det bedste i ham eller hende. Står vi ikke også i stor gæld til generationerne før os, der har skabt det velfærdssamfund vi lever i? Lad os se det bedste i vores forfædre. Eller står vi ikke i gæld til de modige kristne, der trods forfølgelser,

spredte kristendommens budskab til hele verden? Lad os glæde os over alt det gode vi fik af andre kristne. Eller står vi ikke i håbløs gæld til Jesus Kristus, der har givet og giver os alt? Da jeg forberedte mig til denne prædiken, kunne jeg ikke lade være med at tænke på, om jeg med ligesom stor samvittighed afbetaler min gæld til mine medmennesker som jeg passer mine afdrag til Kreditforeningen. Apostlen Paulus skriver som tidligere nævnt: Vær ikke noget andet skyldig end at elske hinanden. Når vi er så flinke til at betale afdragene på vores gæld til kreditforeningerne og hvor vi ellers skylder penge, må vi også lære at være flinke til at betale, hvad vi skylder vores medmennesker. Kærlighed, agtelse,

respekt, imødekommenhed. Den lignelse vi har hørt i dag, handler om en godsforvalter der har snydt og bedraget sin chef og da han bliver opdaget i sit bedrageri, skynder han sig at nedskrive den gæld som andre har til chefen. Han får ros for noget der må betragtes som snyd. Manden kunne have været blevet handlingslammet af sin enorme gæld. Men han blev opfindsom. Vi er i samme situation. Vi har snydt og bedraget med det Gud har givet os, fordi vi ikke har gjort nok for vores medmennesker og heller ikke har været taknemmelige for det Gud, har givet os. Det kan være at skridttælleren er oppe på 10.000 skridt. Men kærlighedstælleren har ikke registreringer nok. Vores gæld til Gud er

kolossal. Vi kan aldrig få den betalt tilbage. Derfor kan vi lige så godt gøre det samme som den uærlige godsforvalter og begynde at nedskrive den gæld, som vores medmennesker også står i til Gud. Normalt har vi tilbøjelighed til at opskrive vores medmenneskers gæld. Gøre dem opmærksomme på, hvordan de misbruger livet. Hvordan de kun tænker på sig selv. Men nu må vi gøre som godsforvalteren i lignelsen. Nedskrive deres gæld. Eller for at sige det på godt dansk: "Det kan godt være at vores medmenneske har opført sig præcist så dårligt som vi selv har gjort. Men vi vil forsøge at se det bedste i vedkommende. Trække det positive frem og det dårlige fra". Så kære konfirmander, der nu skal indlede

konfirmandforberedelse. Kære forældre til konfirmanderne. Og kære alle andre. Lad os prøve at trække det dårlige fra som vores medmennesker gør. Ikke alt. Det gjorde godsforvalteren heller ikke da han eftergav de andres gæld til hans chef. Men i alt fald noget af det. Det er ikke kun på selvangivelsen man kan trække noget fra. Man kan også trække fra det skidt og møg som ens medmennesker har rodet sig ind i. Jeg er overbevist om at Kristus, Guds søn, er ligesom chefen, den rige mand, i lignelsen. Han har kærlighed, tilgivelse og humoristisk sans nok til at glæde sig over, at vi, der står i håbløs gæld til ham, vi der ikke har en chance for at betale ham det tilbage, vi skylder ham, benytter chancen til at nedskrive andres

gæld til ham så meget som muligt. En sådan kærlighedens gældssanering gør livet værd at leve. Gud i vold. Amen.

